

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa T. W.
przeciwko S. S.A. - Oddział w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 sierpnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt III Pa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 10 października 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 26 czerwca 2012 r., w ten sposób, że zasądził od pozwanej „S.” S.A. – Oddział w K. na rzecz powoda T. W. kwotę 9.060 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, oddalając roszczenie o przywrócenie do pracy oraz oddalił apelację powoda w pozostałej części.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną pozwanej. Pozwana jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazała kwotę 36.240 zł uzasadniając, iż wartość owa została ustalona na podstawie art. 23¹ k.p.c. i stanowi sumę wynagrodzenia za pracę powoda za okres 1 roku. Skarżąca podniosła, że zgodnie

z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., I BP 47/07 (LEX nr 6217720), w sprawach, w których sąd drugiej instancji – w miejsce przywrócenia do pracy, którego domagał się powód - zasądził stosowne odszkodowanie na podstawie przepisu art. 56 § 2 k.p., a powód nadal żąda przywrócenia do pracy, wartość przedmiotu zaskarżenia oblicza się dla potrzeb skargi kasacyjnej na podstawie art. 23¹ k.p.c. Zdaniem pozwanej, w niniejszej sprawie powód domagał się w swej apelacji wyłącznie przywrócenia do pracy. O roszczeniu odszkodowawczym Sąd drugiej instancji orzekł wbrew jego żądaniu. Skarżąca żąda natomiast oddalenia w całości apelacji powoda, albowiem w sprawie w ogóle nie zachodzą przesłanki zastosowania przepisu art. 45 § 1 Kodeksu pracy, na podstawie którego Sąd Okręgowy orzekł o odszkodowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjując rozważania w niniejszej sprawie godzi się przypomnieć, że wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego skargę kasacyjną z naruszeniem reguł wynikających z art. 19-24 k.p.c. nie jest wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 r., III UZ 1/11, LEX nr 846597; z dnia 3 marca 2011 r., II UZ 6/11, LEX nr 846583; z dnia 6 kwietnia 2007 r., II PZ 12/07, OSNP 2008 nr 11-12, poz. 169; z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNP 1999 nr 8, poz. 291). Podobnie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lutego 2002 r., I PKN 305/01 (OSNP 2004 nr 4, poz. 65), zauważając, że wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona przez pełnomocnika powodów w uzupełnieniu braków formalnych kasacji (aktualnie skargi kasacyjnej) podlega kontroli i sprawdzeniu na podstawie art. 25 k.p.c. według reguł określonych w art. 19-24 k.p.c. Do takiej kontroli był uprawniony i zobowiązany Sąd Okręgowy decydujący o nadaniu biegu przedmiotowej kasacji, albowiem przepis art. 398² k.p.c. (uprzednio art. 393 pkt 1 k.p.c.) ma charakter bezwzględny i wyklucza dowolność stron przy oznaczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia tylko w celu uzyskania dostępu do trzeciej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1997 r., I CKN 46/97, OSNC

1997 nr 11, poz. 180 i postanowienie z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPIUS 2002 nr 12, poz. 294). W judykaturze przyjmuje się również, że obowiązek oznaczenia w postępowaniu kasacyjnym wartości przedmiotu zaskarżenia nie może ograniczać się jedynie do wskazania kwoty przekraczającej kwotę decydującą o dopuszczalności skargi, lecz powinien być rozumiany jako zobowiązanie do wykazania podstaw, na których opiera się wyliczenie, adekwatnych do przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2010 r., I UK 289/09, LEX nr 577827; z dnia 6 października 2009 r., II UZ 32/09, LEX nr 574543; z dnia 13 maja 2005 r., I UZ 23/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 399; z dnia 13 maja 2005 r., II UZ 25/05, OSNP 2005 nr 23, poz. 383). Określenie, na wezwanie sądu o uzupełnienie braków skargi kasacyjnej, wartości przedmiotu zaskarżenia w sposób arbitralny i dowolny, bez wykazania, że wartość ta znajduje potwierdzenie w regulacjach prawnych mających zastosowanie w sprawie, nie odpowiada przedstawionym wymaganiom (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2002 r., II UKN 759/00, LEX nr 558320).

W niniejszej sprawie pozwana uzasadniając wartość przedmiotu zaskarżenia podniosła, iż żąda oddalenia w całości apelacji powoda od wyroku pierwszointancyjnego oddalającego jego powództwo o przywrócenie do pracy. Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej nie może jednak abstrahować od skarżonego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, skoro skarga kasacyjna zmierza niejako do unicestwienia negatywnych dla skarżącego skutków tego rozstrzygnięcia. Wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego nie można utożsamiać z wartością przedmiotu sporu. Związek między tymi dwoma pojęciami polega jedynie na tym, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekraczać wartości przedmiotu sporu ani wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym, chyba że nastąpiło rozszerzenie powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2002 r., II UZ 11/02, Prok. i Pr.-wkł. 2002 nr 11, poz. 45). Wartość tę stanowi wartość roszczeń dochodzonych skargą, określona przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o wartości przedmiotu sporu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2001 r., I PZ 91/01, OSNP 2003 nr 24, poz. 596). Na poparcie przyjętego sposobu oznaczenia wartości

przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w niniejszej sprawie skarżący niesłusznie przytacza fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., I BP 47/07 (LEX nr 6217720). Cytowana wypowiedź dotyczy bowiem sytuacji odmiennej od zaistniałej w przedmiotowej sprawie, a mianowicie sytuacji, gdy wbrew żądaniu powoda sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji i w miejsce dochodzonego przywrócenia do pracy orzeka o odszkodowaniu, a powód wnosząc środek zaskarżenia od tego orzeczenia nadal żąda restytucji stosunku pracy. Tymczasem w niniejszym przypadku to nie powód, lecz pozwana skarży wyrok sądu drugiej instancji, domagając się zniweczenia negatywnych dla niej skutków tego orzeczenia, tj. rozstrzygnięcia o odszkodowaniu z tytułu rozwiązania łączącej strony umowy o pracę. Biorąc powyższe pod uwagę, wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego powinna odpowiadać wysokości zasądzonego świadczenia odszkodowawczego i wynosić 9.060 zł. W świetle art. 398² § 1 k.p.c. tak ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia czyni skargę kasacyjną niedopuszczalną.

Z tych względów skarga kasacyjna jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu z mocy art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c.